

АНАСТАС СТОЯНОВ
ЧУДО НЕВИДЯНО

chitanka.info

Тази заран рано-рано
стана чудо невидяно:
книжките ми оживяха
зашумяха, зашептяха,
слязоха от
библиотеката.

Най-голямата ми книга
взе на пръсти да се вдига:
— Отворете ни вратата,
че не стига ми ръката.

— Моля, за къде се стягате,
мигар искате да бягате?

— Тръгнали сме на парад,
днес празнува стар и млад.
Пеят весело авлигите,
днес е празникът на книгите!

Аз им думам и се въся:
— Кучето ще ви разкъса!
Те край мене зашумяват:
— Кучетата ни познават.
— Ами старата гризана?
— Котката ни е охрана.

Аз им викам: — Ами дъжд
ако плисне изведнъж,
що ще правите сами
без чадъри, мушами?
Те избухват в буен смях:

— От дъжда не ние страх.
Само капки да заръсят,

*рой деца ще ни потърсят,
мигом ще се разтревожат,
в пазвите си ще ни сложат
и до топлата си гръд
от дъжда ще ни спасят...*

*— Е, тогаз на добър час! —
весело им викнах аз.
Тежката врата разтворих
и дълбок поклон им сторих.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.